

ВАСИЛЬ СПАПЧУК -

**з плеяди українських
письменників**

Управління культури Полтавської
обласної державної адміністрації

Обласна бібліотека для
юнацтва ім. Олеся Гончара

Серія «Сучасні українські письменники»

ВАСИЛЬ СПАПЧУК - з плеяди українських письменників

Інтелект-реліз

Вип. 17

Полтава – 2015

83.34 Укрб
С 47

Укладач: *Марина Григорівна Максименко*

Василь Слапчук – з плеяди українських письменників :
інтелект-реліз / авт. укладач М. М. Максименко. – Полтава,
2015 . – 16 с.

Запропоноване видання з серії «Сучасні українські
письменники» присвячене творчості українського поета та
прозаїка Василя Слапчука, якого літературознавці називають
неординарним митцем.

Слапчук Василь Дмитрович - український поет, прозаїк, літературний критик.

Народився 23 грудня 1961 р. в селі Новий Зборишів Горохівського району Волинської області. Після закінчення Лобачівської середньої школи навчався професії шліфувальника у Луцькому технічному училищі № 1, після якого працював на автозаводі Комунар м. Запоріжжя.

Військовий обов'язок відбував в Афганістані. Служив у 3 батальйоні 66 ОМСБ, що знаходилася у м. Джелалабаді. 12 лютого 1981 р. відділення, у якому він служив, залишили прикривати відхід колони, під час бою БМП (бойова машина піхоти) підбили з гранатомета. У результаті вибуху заклинило башту. Саме Василь зумів тоді усунути пошкодження, після чого стало можливим продовжувати бій. 4 червня 1981 р. майбутній письменник отримав контузію, коли БМП підірвалася на міні. Тоді він відмовився від госпіталізації, зоставшись на бойовій позиції. 18 червня 1981 р. під час штурму бази моджахедів в ущелині Тора-Бора (одна із п'яти наймасштабніших військових операцій, що проводилися радянськими військами на території Афганістану 1981 р.) у провінції Нангархар, Василь був тяжко поранений. Лікувався у шпиталях м. Ташкента та м. Львова. Внаслідок поранення залишився прикутим до інвалідного візка.

Закінчив факультет української філології Луцького педагогічного інституту ім. Лесі Українки (1988–1993). У 2011 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Національний образ світу у творчості поетів-шістдесятників (М. Вінграновський і А. Вознесенський)».

Одружений, дружина - Наталія Гранич. Діти - Іван (від першого шлюбу) та Дмитро.

Василь Слапчук належить до авторів, які шукають себе у різних жанрах і формах. Він пише вірші і прозу для дітей, поезію і прозу для дорослих, літературно-критичні статті. Серед його «дорослої» поезії є чимало творів, не перенасичених образами, написаних традиційними віршовими розмірами.

Про його твори можна сказати, що вони доступні широким масам читачів. В одному з інтерв'ю, де йшлося про прозу, письменник говорить, що деякі його твори є до певної міри випадковими, необов'язковими. «Якимсь парадоксальним чином я відкладаю теми, які вважаю для себе головними, і пишу щось, що можна тлумачити (за мультиком) «зарядкою для хвоста». Може тому, що у мене нема амбіцій написати якусь епохальну річ, і я не ставив перед собою подібного завдання. Радше навпаки, мені кортить написати щось, що російською мовою можна назвати «безделушка». Так само і в поезії: поряд із «безделушками» Василь Слапчук пише тексти значно складніші. Складніші не формою, декораціями, а психологізмом, образністю, глибиною думки.

Літературну діяльність Василь Слапчук розпочав на початку 90-х років. Його ранні вірші публікувалися в обласній молодіжній газеті «Молодий ленець» (тепер «Віче») (1984 р.), журналі «Перець» та у журналі «Жовтень» (тепер «Дзвін») (1989 р.).

У творчому доробку Василя Слапчука наступні поетичні збірки: «Як довго ця війна тривала» (1991), «Німа зозуля» (1994), «Мовчання адресоване мені» (1996), «Трикнижжя Явіна» (1996), «Укол годинниковою стрілкою» (1998), «Крапка зсередини» (2000), «Навпроти течії трави» (2001), «Сучок на костурі подорожнього» (2002), «Птах з обпаленим крилом» (2002), «Солом'яна стріха Вітчизни» (2003, 2004), «Так!..» (2005), «Дванадцять ню» (2005), «Новенький ровер старенького пенсне» (2007), «Золоті куполи» (2008), «Вибране» (2011), «Вибрані поезії» (2012).

Василь Слапчук як прозаїк автор наступних книг: «Сліпий дощ» (2003), «Дикі квіти» (2004), «Осінь за щокою» (2006), «Клітка для неба» (2006), «Жінка зі снігу» (2008), «Книга забуття» (2013), «Та сама курява дороги» (2015).

Критичні літературознавчі статті Василя Слапчука видано у Луцьку. Це книги «Політ механічної зозулі над власним гніздом» (2001) та «В очікуванні на інквізитора» (2003).

Василь Слапчук автор книги есеїв «Між шляхом воїна і Дао» (2011).

Може похвалитися Василь Слапчук і написаними збірками поезії та прози для дітей. Це «Гарний настрій» (1991), «Йшов їжак бережком» (1992), «Зелений ведмедик» (1993), «Миколаєва ніч» (2004), «Окраєць хліба» (2005), «Риба під парасолем» (2005), «Бджолиний Бог і бджоленятко» (2009).

Василь Слапчук переклав польською мовою книгу Кшиштофа Савіцького «Околиці світу: Поезії (білінгво)» (2014).

У Польщі були видані дві книги письменника: «Жінка зі снігу» (2012), «Книга забуття» (2014).

Перша поетична збірка **«Як довго ця війна тривала»** виходить у 1991 р. й разом із повістю **«Прокляття»** (1991) та книжкою віршів **«Німа зозуля»** (1994) утворює об'єднане афганською тематикою трикнижжя. Осмислюючи трагедії та руйнації, що їх неминуче приносить війна, Василь Слапчук озвучує своє розуміння принципів людського існування чи співіснування, в якому до найвищих моральних та духовних цінностей відносить цінності, запропоновані християнським світосприйняттям. У вірші **«В оточенні»** Василь Слапчук протиставляє фатальному безуму війни, просвітлену та обнадійливу теїстичну символіку:

*Війна диктує нам закони,
Ми їх зречемося колись.
У небі місяць, мов ікона,
На нього тихо помолись.*

Л. Оляндер пише: «Афганістан багато що змінив у світогляді Василя Слапчука. Пережите та передумане стало значною часткою того ґрунту, на якому почали вибудовуватися його поезія й гуманістична художньо-філософська концепція світу та людини».

У 2002 р. обидві поетичні збірки та повість «Прокляття» перевидаються книгою **«Птах з обпаленим крилом»**, назву якої узято з вірша «Скотилось сонце кулею згори...» (зі збірки «Як довго ця війна тривала»). У післямові до книги письменник зазначає: «Якими б не видавалися тепер мені або ж читачеві ці тексти, писав я їх тоді щиро. Я діставав їх із себе, вони замішані на моїй крові. Тож, незважаючи на деякі ганджі засобів художнього вираження й технічного втілення, я й сьогодні готовий підписатися під суттю кожного з цих віршів».

До афганської теми Василь Слапчук повертається у книжці **«Навпроти течії трави»** (2001), до якої увійшли написані у 1994-1999 рр. поетичні та прозові тексти, а також у новому романі, розділи з якого у 2009 р. було проанонсовано у журналі «Кур'єр Кривбасу».

У наступних збірках поета душевний біль, пов'язаний із військовою тематикою, притуплюється. У римованих поезіях, верлібрах та віршах, у прозі з'являються щемливі ліричні інтонації. Оскільки притаманну афганським збіркам експресивність і почуттєву інтенсивність Василь Слапчук, філософськи переосмисливши своє військове минуле й зі стоїцизмом прийнявши його фатальні наслідки, трансформує на іншому духовному рівні. Він говорить про те, що досвід афганської війни виявився позитивним попри весь свій негатив.

У цьому сенсі є показовою книжка **«Мовчання адресоване мені»** (1996) - чергове поетичне трикнижжя із графічним художнім оформленням у авторському виконанні. Триєдність у Василя Слапчука завжди апелює до християнської символіки. Власну світоглядну і творчу еволюцію письменник звізуалізував на аскетичній чорно-білій книжковій обкладинці: зболений вусатий чоловік зі смиренно опущеними бровами вкладає голову до рота космічної риби. Позаяк риба з часів раннього християнства є першим символом і монограмою Ісуса Христа, а три переплетених риби у свою чергу символізують Святу Трійцю, авторську ілюстрацію слід сприймати у промовистому релігійному контексті. Таким чином, символіка, котра насичувала афганські поезії раннього періоду творчості (гімнастерка, душман, куля, БМП, варта, зброя), починаючи з книжки «Мовчання адресоване мені»,

поступається символам філософського споглядання та самозаглиблення (ангел, мовчання, тиша, синиця, бедрик, метелик).

Серед наступних поетичних книжок Василя Слапчука - **«Укол годинниковою стрілкою»** (1998), а також об'єднані просвітленим образом хлопчика-мудреця (значний масив текстів має діалогічну основу - у віршах описано розмови автора з хлопчиком) збірки **«Трикнижжя Явіна»** (1996) і **«Крапка зсередини»** (2000), в яких дедалі виразніше відбувається художньо-образний симбіоз християнського світогляду та східної філософії. Філософія Сходу віддавна належала до головних естетичних уподобань письменника. Розміщені у збірках тексти вирізняються ємкою лаконічністю висловлюваних автором спостережень і думок, а чергування римованих віршів, верлібрів, прози стає ще більш продуманим та принциповим.

Літературознавці (В. Базилевський, М. Жулинський, М. Кодак, Є. Баран, І. Бондар-Терещенко), звертаючись до творчості Василя Слапчука, вказують на притаманні його творам витончений психологізм, афористичність, алюзійність, делікатну іронію, сарказм, парадоксальність, неоднозначність та багатоплановість філософських запитань. Із цього приводу Є. Баран зазначає: «Слапчук все більше і більше говорить парадоксами. Це його світоглядний принцип і мистецький прийом. Все у всьому: взаємопов'язування взаємопротилежних речей».

В одному з інтерв'ю Василь Дмитрович говорить наступне: «Основа моєї філософії - Євангеліє. Схід же мені цікавий тим, що я знаходжу там багато українського, а ще - підтвердження моєму переконанню, що в Євангелії є вся необхідна людині мудрість, треба лише навчитися звідти її черпати. Східні вчення тільки укріплюють мене як православного християнина».

Зазначені філософсько-етичні та духовно-моральні принципи Василь Слапчук демонструє й у поетичних книжках **«Сучок на костурі подорожнього»** (2002) та **«Солом'яна стріха Вітчизни»** (2003).

Однією з найбільш важливих та болючих у творчості Василя Слапчука є тема України та українців. Письменник, із піднесеним натхненням сприйнявши Помаранчеву революцію 2004 р., написав книжку поезії і публіцистичних заміток під назвою **«Так!..»** (2005). Згодом Василь Слапчук скаже: «Найглибшою емоційною ямою в моєму житті був період після Помаранчевої революції, коли стало зрозуміло, що змін не буде. Це найбільша моя ілюзія. І найбільше розчарування. Це найтяжчий період у моєму житті. Я відчув себе обдуреним і зневаженим. Я зневірився. Помаранчевим лідерам вдалося зробити зі мною те, що не зуміла війна. Тепер моє завдання - перевести негативні переживання у позитивний досвід».

Із гордістю пишу про національні традиції та у книжці **«Солом'яна стріха Вітчизни»** (розділи «Зламана гілка верби, або Україніана», «Правда старої криниці, або Козакування», «Звідки трава росте, або зустрічі з Котигорошком»), Василь Слапчук водночас озвучує характерні національні ганджі, котрі, на його думку, впродовж тривалого історичного періоду мали негативний вплив на українську ментальність. Продемонстрований письменником вдумливий і глибокий національний критицизм дав підстави В. Базилевському стверджувати, що у творах Слапчука «більше історіософської правди, ніж у статтях професійних істориків».

Наскрізною у творчості Василя Слапчука є тема стосунків між жінкою і чоловіком. Брутальні й ніжні, цнотливі і відверті, серйозні і грайливі, взаємні й односторонні, натуралістичні і філософічні, сюжетні й безсюжетні картини таких стосунків розкидані по сторінках прозових і поетичних текстів письменника. Збірку **«Дванадцять ню»** складено з віршів, що писалися від 1993 по 2005 рр. і були укладені у дванадцять розділів.

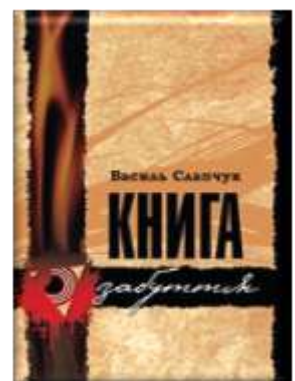

Після написання повісті **«Прокляття»**, Василь Слапчук довгий час не звертається до написання художньої прози, проте пише дві книжки літературної критики: **«Політ механічної зозулі над власним гніздом»** (2001) та **«В очікуванні на інквізитора»** (2003), в яких розглядає творчість Є. Сверстюка, М. Жулинського, Й. Струцюка, Г. Гусейнова, С. Процюка, М. Матіос, Л. Тарнашинської, К. Москальця, Ю. Гудзя, В. Шкляра, В. Науменка, В. Лиса, В. Даниленка. **«Українська література потребує критика-інквізитора, який приніс би їй очищення вогнем і кров'ю. (Прошу не розуміти мене буквально: мова моя образна й метафорична). Інквізитора, котрий у попелі спалених книг зуміє знайти істину - ту, якої нам бракує на сторінках»**, – зазначає письменник.

Василь Слапчук завжди конкретний і влучний у висловлюванні своїх літературно-критичних зауважень, проте зберігає максимальну толерантність і доброзичливість у своєму ставленні до рецензованого твору та автора.

Перший в українській літературі серйозний твір, який зачіпає тему Афганістану - це роман-автокоментар **«Книга забуття»** Василя Слапчука. Це книга - роздум, книга – розтин.

«Війна – це завжди міф», - стверджує Василь Слапчук вже на перших сторінках свого роману. **«Книга забуття»** складається із п'ятнадцяти розділів. Деякі з них можуть читатися як окремі новели. Наприклад, розділ **«Бджолиний бог»** - екскурс у дитинство одного з головних героїв роману.

Це зворушлива розповідь про п'ятирічного хлопчика, який бачить власного янгола-охоронця і може вільно спілкуватися з ним. В інших новелах йдеться про драматичні долі афганців, котрих вісімнадцятирічними хлопцями було покликано виконувати «примарний» борг перед батьківщиною.

В «Книзі забуття» майже немає описів боїв бо найстрашніше у війні, на думку письменника, її наслідки. Тому окремі розділи роману - це власне автокоментарі про те, як війна назавжди залишається, як страшний сон та безглузде непорозуміння, у свідомості кожного учасника бойових дій.

У 2003 р. з'являється роман «Сліпий дощ» - перший у серії прозових книг, які впродовж наступних років виходять друком у видавництві «Факт» (романи «Дикі квіти» (2004), «Осінь за щокою» (2006), «Жінка зі снігу» (2008) та повісті «Кліт ка для неба», «Глобус України», «Кенгуру завбільшки з цвіркуна» (2006)).

Роман «Сліпий дощ» складається з трьох розділів, об'єднаних історією про вовкулаку. Трилерність першого розділу, з перших сторінок книжки не дозволяючи літературним героям залишатися у тіні подій, змушує їх до активного визначення - морального і духовного. У кожній із частин «Сліпого дощу» Слапчук втілює певну психологію сприйняття дійсності, котра виявляється визначальною для героїв роману (Тихона-вовкулаки, Оксани, Андрія, Ніни-Катерини, Анатолія), і котра зумовлює їхню здатність по різному сприймати дійсність та обирати в ній своє принципове місце - чи то шляхом безкомпромісного вивершення над проблематикою життя чи ж, навпаки, шляхом потрапляння у бездуховний морок й екзистенційну безвихідь.

Письменник відводить кожному героєві роману роль, яку той, перебуваючи «у шкурі, яку носить», мусить прожити до кінця - незалежно від того позитивна надана роль чи негативна. Проте, наперед визначаючи драматургію для своїх персонажів, Слапчук не знебарвлює їхньої перспективи категоричною однозначністю - ніби залишає можливість скеровувати власне життя попри обставини й неприязну реальність. У кожному розділі роману психологічна атмосфера оповіді цілком відповідає психології героїв.

Дощ супроводжує дійство роману - від густих зловіщих струменів, коли Тихін полює на своїх жертв, й до майже сакральної очисної зливи з громовим розверзанням небес, під час якої Ніні являється ангел - у кедах, спортивному костюмі та зі сяйливим мечем, яким пізніше «зтинає» голову попові (сцена відсилає до евангелійної притчи, в якій Ісус Христос перекидає столи і розкидає гроші торговців у дворі храму).

У 2004 р. виходить друком роман «Дикі квіти». У романі кожен із розділів написано від імені героїв роману - членів пересічної української родини. Сімейні негаразди, конфлікти та подружні зради чоловіка Степана і дружини Лариси є тим ґрунтом, на якому зростає їхній син - Вовик.

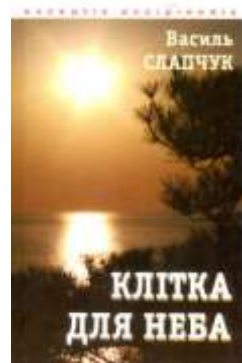

Н. Бернадська звертає увагу на те, що «обділені справжнім родинним теплом діти нагадують дикі квіти тому, що самі дорослі здичавіли: не можуть знайти спільну мову навіть у мікрокосмосі родини, виконують вигадані ними ж ролі батька, матері, але не є ними насправді».

Постмодерністську манеру письма Василя Слапчука, яка з найбільшою виразністю проявилася у романі «Осінь за щокою», написаному раніше за «Сліпий дощ», «Дикі квіти» та «Клітку для неба», в «Диких квітах» завуальовано. Така латентність насамперед свідчить про те, що постмодерністська естетика цікавить письменника, який у виборі засобів насамперед виходить із ідейного задуму твору, лише в аспекті отримання певного технічного арсеналу художньо-виразових засобів, котрі сприяють образній багатоплановості.

Мінімалізуючи сюжетні колізії й увиразнюючи проблематику «Диких квітів», Василь Слапчук викликає у читача відчуття постійної авторської присутності, причетності до дійства. Особливо щирим є середній розділ роману «Калюжа пізнання», написаний від імені хлопчика. За Н. Бернадською, «образ Вовчика позбавляє роман головної постмодерністської художньої домінанти - «ідеологічної безсторонності». Життєвий побутовізм, у котрому вибудовуються сюжетні лінії роману, Василь Слапчук насичує блискучим гумором та іронією (Є. Баран зауважує, що побутовізм у творчості Слапчука «урівноважується майже біблійними одкровеннями»).

До наступної книжки Василя Слапчука «Клітка для неба» (2006) увійшли три повісті: «Клітка для неба», «Глобус України», «Кенгуру завбільшки з цвіркуна». Збірка повістей стоїть осторонь попередніх прозових творів письменника й вирізняється лірико-поетичною легкістю письма та наскрізною сюжетністю з елементами фантасмагорійної притчевості.

Роман **«Осінь за шокою»** (перший великий прозовий твір у доробку письменника), який складається з восьми новел, вийшов друком у 2006 р. У романі є виразними елементи інтелектуальної літературної гри, в якій поєднуються різні жанрові складові (драматургічні, поетичні), непередбачуваність сюжетних ходів, позірна відсутність ідеологічного та проблематичного забарвлення.

Головний герой книжки - письменник, життя якого напрочуд щільно переплітається з життям його літературних персонажів. Ім'я письменника в устах матері, друзів, коханих і не коханих жінок не має чіткої «філологічної правильності», а тому й вимовляється по різному - Талик, Віктор, Віталій, Дуля, Вектор, Тюлечка, Скурвий Син, хоча за паспортом у передостанній новелі «Коротка стрілка жіночого годинника», письменник й узагалі йменується Вікентієм.

Перебуваючи у ролі головного героя, письменник фіксує на папері свої випадкові та обов'язкові зустрічі, даючи літературним персонажам дивні імена (Зела, Кір, Кола, Ого, І Ван Син, Ія). Василь Слапчук зазначає: «Я вигадую своїм героям імена, які б підкреслювали їхню нетутешність та інородність. Дуже часто імена моїх героїв це не власні імена, а прізвиська, які покликані приховувати істинну суть. Існує чимало наворотів, пов'язаних з ім'ям, для мене ж це тільки ще одна можливість, скориставшись цим подвійним дном, провезти, якось важливу або цікаву для мене художню деталь контрбандою».

Загальний сюжет кожної новели у свою чергу містить у собі безліч мікросюжетів. Сюжетна статика є своєрідною авторською позою для медитації: перебуваючи в ній, Василь Слапчук концентрує увагу на динамічній психології своїх героїв і на новому рівні активізує фабулу. Залишаючи у кожній із новел місце для діалогу та розмови, моделює різні Василь Слапчук психологічні ситуації, в яких поперемінно опиняються: письменник і його alter ego, письменник і сусіди (про існування яких, а тим паче про їхнє зацікавлення його творчою особою, він і не підозрює), письменник і його знайомі.

У книзі поезій Василя Слапчука під назвою **«Новенький ровер старенького пенсне»** (2007) міститься авторське бачення творчої біографії Павла Тичини.

Василь Слапчук має величезну кількість нагород, звань та премій.

Державні нагороди і звання України:

- орден «За заслуги» II ст. (2 грудня 2014 р.) - за вагомий особистий внесок у соціально-економічний, культурно-освітній розвиток Волинської області, значні трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю та з нагоди 75-річчя від дня утворення області;

- орден «За заслуги» III ст. (20 січня 2010 р.) - за вагомий особистий внесок у справу консолідації українського суспільства, розбудову демократичної, соціальної і правової держави;

- грамота Верховної Ради України (2010 р.);

- Національна премія України імені Тараса Шевченка (2004 р.) - за книги «Навпроти течії трави» і «Сучок на костурі подорожнього»;

- Заслужений діяч мистецтв України (2001 р.);

- орден «За мужність» III ст. (14 лютого 1998 р.) - за активну громадську діяльність, участь у вирішенні питань соціального захисту учасників бойових дій, інвалідів війни та сімей загиблих в Афганістані;

- медаль «Захиснику Вітчизни» (1999 р.);

- медаль Жукова (1998 р.);

- нагрудний знак «Ветеран війни» (1994 р.).

Державні нагороди СРСР:

- орден Червоної Зірки (1987 р.);

- грамота Президії Верховної Ради СРСР воїну-інтернаціоналісту (1988 р.);

- ювілейна медаль «70 років збройних сил СРСР» (1988 р.).

Державні нагороди іноземних країн:

- медаль «Воїну-інтернаціоналісту від вдячного афганського народу» (Афганістан, 1988 р.);

- медаль «В пам'ять 10-річчя виведення радянських військ з Афганістану» (Білорусь, 1999 р.);

- медаль «65 років визволення Республіки Білорусь від німецько-фашистських загарбників» (Білорусь, 2009 р.);

Нагороди відомчих та громадських організацій:

- медаль «За громадянську мужність» (Українська спілка ветеранів Афганістану, 2003);

- медаль «За заслуги» III ст. (Українська спілка ветеранів Афганістану, 2008);

- орден III ст. «Бронзовий козацький хрест» (Українське реєстрове козацтво, 2009);

- медаль «15 років Збройним Силам України» (Міністерство оборони України, 2009);

- медаль «За сприяння Збройним Силам України» (Міністерство оборони України, 2011);
- відзнака «Золотий нагрудний знак» (Волинський національний університет імені Лесі Українки, 2011);
- медаль «Почесна відзнака» (Національна спілка письменників України, 2011);
- почесна відзнака «Трудова слава» (Міжнародна академія рейтингових технологій і соціології «Золота фортуна», 2014).

Василь Слапчук має звання Почесного громадянина Луцька (2010) та Почесного громадянина Волині (2011).

Василь Слапчук удостоєний *нагород відомчих організацій іноземних країн*, таких як знак Губернатора Московської області «За ратну службу» (Російська Федерація, 2009) та почесна відзнака «Заслужений діяч польської культури» (Міністерство культури і національної спадщини Польщі, 2013).

Письменник є лауреатом багатьох *літературних премій*:

- премія Волинського фонду культури «Надія» (1993);
- премія імені Агатангела Кримського (1997);
- премія імені Василя Стуса (1999);
- премія фонду Воляників-Швабінських (2000);
- премія імені Павла Тичини (за поетичну книгу «Крапка зсередини», 2001);
- премія імені Миколи Гоголя - «Тріумф» (2001);
- премія імені Івана Огієнка (2002);
- премія імені Богдана-Нестора Лепкого (2002);
- премія імені Бориса Нечерди (Ліга українських меценатів, 2003);
- премія імені Олекси Гірника (Ліга українських меценатів, 2006);
- премія імені Івана Кошелівця (2007);
- премія імені родини Косачів (за книгу для дітей «Бджолиний бог і бджоленятко», 2011);
- премія імені Пантелеймона Куліша (за книгу поезій «Золоті куполи», 2011);
- премія імені Леоніда Глібова (за роман «Дикі квіти», 2013);
- премія клубу української інтелігенції «Ярославів Вал» (за роман «Книга забуття», 2014);
- премія імені Юзефа Лободовського (Польща, 2015).

У 2004 р. Василь Слапчук перший серед волинських письменників отримує *Національну премію імені Тараса Шевченка* за дві поетичні книжки «Сучок на костурі подорожнього» та «Навпроти течії трави».

Василь Слпчук володіє різними техніками письма. І поза всяким сумнівом письменника можна вважати справжнім виразником праукраїнських цінностей. Деякі твори Василя Слпчука часто набувають афористичного змісту, гостро заправлені гумором, іронією, подекуди - сатирою. Його поезія та проза демонструє правдиву органічність у співіснуванні людини й природи, людини і Бога, природи і Бога.

Василь Слпчук в сучасній українській поезії - визначна постать зі своїм неповторним силуетом. Міцні зв'язки з національними традиціями та тонке відчуття слова сформували чіткий авторський почерк письменника з Волині. Світле і чисте письмо творів Василя Слпчука, попри певне трагічне обрамлення окремих тем, сповнене надії у Людину. Письменник дуже тактовний у слові, він дуже ніжний у слові що однак не заважає йому залишатися мужнім і твердим у своїх переконаннях.

Літературознавчі статті про Василя Слапчука

Вольвач, П. Погляд безодні [Текст] / П. Вольвач // Літературна Україна. - 2007. - 13 верес. - С. 4.

Гранич, Н. Теургічне служіння поета, або У глиб істини [Текст] : інтерв'ю з письменником Василем Слапчуком / Н. Гранич // Літературна Україна. - 2003. - 4 верес. - С. 5.

Гуменюк, Н. Сліпий дощ для ангела [Текст] / Н. Гуменюк // Літературна Україна. - 2004. - 3 черв. - С. 6.

Дзюба, Т. «Не заблукає той, хто йде за плугом» [Текст] : [Розмова з В. Слапчуком] / Т. Дзюба // Літературна Україна. - 2004. - 24 черв. - С. 6.

Єременко, О. Фемінні моделі гендерної ідентифікації в романах Василя Слапчука [Текст] / О. Єременко // Українська література в загальноосвітній школі. - 2011. - № 4. - С. 2-4.

Кондратюк, Л. Повість В. Д. Слапчука "Бджолиний бог і бджоленятко" [Текст] / Л. Кондратюк // Дивослово. - 2014. - № 1. - С. 23-25.

Линник, А. «Афганська» поезія Василя Слапчука [Текст] / А. Линник // Українська мова та література. - 2009. - Ч.17-19. - С. 44-51.

Линник, А. Добро та зло в романі Василя Слапчука «Сліпий дощ» [Текст] / А. Линник // Українська мова та література. - 2011. - квіт. (№ 13-16). - С. 21-24.

Логвиненко, О. "Я вперше на цій планеті"- освідчується поет своїми віршами [Текст] / О. Логвиненко // Літературна Україна. - 2002. - 29 серп. - С. 6.

Неліна, Т. Інтерв'ю з Василем Слапчуком [Текст] / Т. Неліна // Дивослово. - 2004. - № 6. - С. 73-76.

Порожняк, Л. Василь Слапчук - лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка 2004 року. Бесіда про письменника [Текст] / Л. Порожняк // Вивчаємо Українську мову та літературу. - 2005. - № 3. - С. 17-18.

Романюк, Н. «У суспільстві забагато руйнівних процесів» [Текст] / Н. Романюк // Україна молода. - 2012. - 1 лют. - С. 11.

Рудницька, О. «Хто я? Я - той, що в мені» [Текст] / О. Рудницька // Дивослово. - 2004. - № 6. - С. 68-73.

Сивокінь, Г. Право на свою естетику [Текст] / Г. Сивокінь // Літературна Україна. - 2004. - 19 лют. - С. 6.

Скрипнюк, О. Поетичний світ Василя Слапчука [Текст] / О. Скрипнюк // Все для Вчителя. - 2012. - № 17-18. - С. 78-81.

Слабошпицький, М. До нього видавці мають ставати в чергу... [Текст] / М. Слабошпицький // Літературна Україна. - 2011. - № 50. - С. 6.

Слюсар, А. На гостину до Василів [Текст] / А. Слюсар // Все для Вчителя. - 2011. - № 34-36. - С. 92-96.

Твори Василя Слапчука

Слапчук, В. Д. Дикі квіти : роман / В. Д. Слапчук. - К. : Факт, 2005. - 296 с.

Слапчук, В. Д. Клітка для неба [Текст] : повісті / В. Д. Слапчук. - К. : Факт, 2006. - 280 с.

Слапчук, В. Д. Золоті куполи [Текст] : поезії / В. Д. Слапчук. - Луцьк : Волинська обласна друкарня, 2008. - 276 с.

Слапчук, В. Д. Жінка зі снігу [Текст] : повість / В. Д. Слапчук. - К. : Факт, 2008. - 278 с.

Науково-аналітичне видання

Серія «Сучасні українські письменники»

**ВАСИПЬ СПАПЧУК -
з плеяди українських письменників**

Інтелект-реліз

Вип. 17

Автор-укладач *Марина Григорівна Максименко*

Редактор *С. В. Сичова*

Комп'ютерна верстка *В. Ф. Походун*

Відповідальна за випуск *С. В. Сичова*

Підписано до друку 25.12.2015. 16 стор. Тираж 5 прим.

Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара

36039, м. Полтава. вул. Енгельса, 25а

<http://libgonchar.org> E-mail: pobugonchara@ukr.net